

ἐκείνη ἦν ὁ γέρον Ἀἴτωπος ἔθηκεν εἰς τὸ στόμα τῆς ἀλώπεκος.

Τὸ πονηρὸν ζῶον ἄμα εἶδε ὅτι αἱ σταφυλαὶ ἐκρέμνυτο πολὺ ὑψηλὰ, εἶπεν αὖ Ὁμφοκλῆς εἰσι» καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὅσον καὶ ἂν κλυτύωμεν καὶ ὅσον καὶ ἂν οἰμώζωμεν, αἱ σταφυλαὶ δὲν θὰ πέσωσιν. Ὅσον εἴχομεν νὰ λάβωμεν, τὸ ἐλάττωμεν. Ἦδυνάμεθα νὰ λάβωμεν καὶ περισσότερη, ἂν ἤμεθα καλλιτέροι καὶ ἀξιώτεροι. Ἀλλὰ κληρονομίαι τοσοῦτον ἐπίζηλοι καὶ τοσοῦτον ἀμφίβολοι δὲν διεκδικοῦνται οὐδὲ μὲ τὰ στρατολογικὰ γραφεῖα, οὐδὲ μὲ τὰ προχώματα τοῦ Παιρικῶς, οὐδὲ μὲ τὸν ἐκβεδκκχευμένον λυρισμὸν τῶν πατριωτῶν δημοσιογράφων.

Τώρα ὅτε μᾶς κόπτεται ἀποτόμως τὸ μέλλον — καὶ ἐγὼ φρονῶ, καὶ ὁ Θεὸς ἂς μὲ φυλάξῃ, πρὸς σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος — τώρα κειρὸς νὰ μεριμνήσωμεν καὶ διὰ τὸ παρόν, καὶ ἀντὶ νὰ ἀφιέμεθα εἰς ἄγονον καὶ νοστηρὰν καὶ ἐκνευρίζουσαν ῥέμβην, νὰ ἐπιδοθῶμεν ὅπως διατηρήσωμεν καὶ βελτιώσωμεν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἔχομεν.

Τώρα μετὰ τὸν ἐπιβλαβῆ καὶ πρᾶξβλον ἐνθουσιασμὸν πρέπει νὰ ἔλθῃ ἡ πεζὴ σκέψις καὶ ἡ κατὰλληλος διευθέτησις τῶν οἰκικῶν μας, συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀληθοῦς καὶ ὑγινοῦς προόδου.

Καὶ ἐν τῶν πρώτων, ἐν τῶν ζωτικωτέρων ἐξ ὧσων ὀφείλει νὰ πρᾶξῃ ὁ ἑλληνισμὸς, εἶνε νὰ καταργήσῃ τὰ πολλὰ λόγια.

Ἄχ! αὐτὸς ὁ μεγαλοφυῆς Τριφυλλιώτης, αὐτοὶ οἱ ἀκό, εἶτοι Ἡρώδαι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, δικαί, ὅταν ἀπερᾶσζον νὰ δασμολογήσωσι τὸ πετρέλκιον, καθὼς ἂν ἦτο ὕδωρ Κολωνίας, νὰ μὴ ἐπιβάλλωσι φόρον τόσας δραχμὰς ἐπὶ ἐκάστης ἐκκοστῆτος περιπτῶν λόγων, ἂν ἦθελον νὰ κατακτήσωσι Κελιροσνίαν τὴν Ἑλλάδα ἐντὸς μιᾶς διετίας;

Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ μᾶς δημοσιεύωσι πλέον αἱ ἐφημερίδες ἐξωτερικὰ δελτία; Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ζητήτῃ πλέον ἡ Πρωτὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν διπλωματικῶν ἐγγράφων; Δὲν εἶνε δυνατὸν ὁ Αἰὼν νὰ δημοσιεύῃ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐπιγράμματα πρὸς τὸν Νεγροπόντην, καὶ ὁ Τηλέγραφος καὶ εἰς τέσσαρας σελίδας κατασχέτῃ;

Αὐτὸ πρέπει νὰ πρᾶξωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ κατόπιν ἄλλα τινά, ἅπερ θὰ εἴπωμεν ἐν κειρῶ εὐθέτω. Διότι ἂν ἔχομεν σκοπὸν νὰ ἐξκολουθῶμεν πλάττοντες μορμολύκεια καὶ σικιμαχοῦντες καὶ ἀστυεῦντες τὸν κειρὸν μας εἰς λόγους, ὡς καὶ πρότερον, τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο οἱ ὄλγοι φρόνιμοι νὰ εἴπωσιν εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς, ὅταν ἔλθωσι πρὸς τὴν θύραν μας, νὰ ὀρίσωσι καὶ πάρα μῆσα, καὶ νὰ ταχθῶμεν ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερούγων τῶν.

Ἐπειδὴ τέλος πάντων δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν,

ὅτι ἡ Αὐστρία εἶνε ἀετός, καὶ μάλιστα δικέφαλος, ἐνῶ ἡμεῖς:....

Ἄ! ἡμεῖς εἴμεθα Χῆνες, συνειθίσκται νὰ ζῶμεν ἐντὸς τοῦ βορβόρου, Χῆνες, καὶ μάλιστα χωρὶς κεφαλήν.

Ego

Νανούρισμα.

Κοιμήσου, χαιδεμένη μου, ἐδῶ σ' τὴν ἀγκυλιὰ μου
σὲ νκουρίζ' ἀκοίμητο τὸ κῦμα τ' ἀφρισμένο,
καὶ τ' ἀγεράκι τ' ἀπαλὸ, φυσῶντας μυρωμένο
δρροσίξει τὸ χειλάκι σου θερμὸ ἀπ' τὰ φιλιὰ μου.

Ἄς ἀπλωθοῦν ε' τὰ στήθη μου τὰ ζέπλεκα μυλλιά σου
καὶ κλεισε τὰ μυττάκι σου π' ἀστράφτουνε γιὰ μένα,
γιατ' ἄναψε τὰ στήθη μου ἡ φλογερὴ μυττά σου,
τὰ στήθη ποῦ ἡ ἀγάπη σου τὰ ἔχει πληγωμένα.

Γιὰ δὲς τὸ κῦμα πῶς φιλεῖ γλυκὰ τὸ ἄλλο κῦμα
εἶδες τὸν ἄσπρο του ἀφρὸ ε' τὸν βράχ' ὅταν ἐχούθη;
ἀπ' τὸν ἀφρὸ ποῦ ἄφητε ε' τὸ πέτρινό του μνημα
ἐπλάσθηκην, ἀγάπη μου, τὰ δροσερά σου στήθη.

Κοιμήσου, χαιδεμένη μου — ε' τὸν ὕπνο σου ἀγγέλοι
σοῦ φέρουνε γιὰ ὄνειρα σκηναῖς τοῦ πρηνδεῖσου
καὶ τὸ φεγγάρι τὸ χλωμὸ λάμψας χλωμαῖς σοῦ στέλλει
τῶν νᾶτελε τὸ δύστυχο νὰ κοιμηθῇ μαζὶ σου.

Κοιμήσου μὲ χαμόγελο γλυκὸ εἰς τὸ προσωπό σου,
σοῦ τραγουδοῦν οἱ στίχοι μου τὴν τόσην ὠμορφιά σου
καὶ ἂν μένα δῆς στὸν ὕπνο σου, ἂν ἤματι τ' ὄνειρό σου
ὅταν ζυπνήσῃς, θεὸς νὰ ἔβρῃ τὸ ὄνειρο σιμά σου.

ΓΙΑΝ.

Ἀνταπόκρισις

Τῷ αὖ ἐλπιδοφόρῳ Παιρικῶς. — Οὐδεὶς λόγος περὶ φρανήσεως ὑπάρχει, ἀλλὰ μερικὰ πράγματα δὲν γράφονται, ἀλλὰ πράττονται. Δὲν ἔχω δὲ καὶ μεγάλην ἰδέαν περὶ τῆς θεραπείας σου. Τοῦς φίλους τοῦς στοχάζομαι κεφαλὰς τῆς Ὑδρας. Σὲ πρηνέμω εἰς τὴν μυθολογίαν καὶ ὑπογράφομαι

KALIBAN.